

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.254/2022/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperest képviselő kamarai jogtanácsos felperesi képviselő (felperesi képviselő címe)
Az alperes	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperest képviselő kamarai jogi előadó
A per tárgya:	illetményrel kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 22. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 1.K.702.718/2020/21. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.000 (tizenkettőezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés szempontjából releváns tényállás

[1] A felperes közalkalmazotti jogviszonyban dolgozott 1995. április 1-jétől alperes helyi besorolású szervénél, a szolgálati helyen. 2008. január 1-jétől a bünyügyi osztály felderítő alosztályán belül gyors- és gépiró munkakörből több munkafolyamatot ellátó

ügyviteli alkalmazott munkakörbe (316/207-2008.), majd 2009. november 1-jétől ügykezelő munkakörbe (316/667-2009.) került. Munkaköri leírása 2012. május 7-től titkos ügykezeléssel kapcsolatos feladatellátással (16030/101/138/2012.), 2012. augusztus 9-től T-ellátmány kezeléssel egészült ki, utóbbi feladatellátásért 2017. április 1-jétől 2018. január 31-ig, majd 2018. április 1-jétől 2019. január 31-ig havi 10.000 forint díjazásban részesült. 2015. június 1-jével felperes kapitányságvezetői titkárnőként végezte feladatait (16030/101/210/2015.) és munkaköri leírása tartalmazta a titkos ügykezelői, a T-ellátmány kezelői és az egyéb ügykezelői feladatellátást is. Felperes 2018. július 2-án kelt 16030-101/234/2018.szü. számú munkaköri leírása 4.pont B alpont e), i), k), m) és o) pontja kifejezetten rögzítette e speciális munkaköri feladatokat. 2019. február 1-jétől a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 362/E. § (1) bekezdés a) pontja alapján felperes jogviszonya rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyá alakult, ekkortól a munkáltató a felperest „ügyviteli segédelőadó (hivatali)” munkakörbe helyezte, és besorolta a középfokú munkaköri osztály „A” munkaköri kategória 6. fokozatába, megállapítva havi illetményét 330.000 forintban. Az előjáró által 2019. március 18-án kiadott 16030-101/56-1/2019.szü. számú munkaköri leírás a IV/B.alpont „Speciális munkaköri feladatok” cím között sorolta fel az ügykezelői, T-ellátmány kezelői és a minősített adatkezelői feladatokat. Felperes 2020. május 11-én panaszt és kérelmet nyújtott be munkáltatójához 2018. január 1-től 2019. január 31-ig legalább a garantált bérminimum 25-50%-ának megfelelő összegű helyettesítési díjra, továbbá 2019. február 1-től 2020. január 31-ig a rendvédelmi illetményalap 100-150%-áig terjedő mértékű megbízási díjra való jogosultsága megállapítása iránt, tekintettel az ellátott más munkakörökhöz tartozó feladatokra. Az előjáró a 16030-101/109-5/2020.szü. számú levelében a panasznak nem adott helyt, úgy ítélte meg, hogy a titkos ügykezelői feladat nem többletfeladat, hanem a napi tevékenység része, adminisztrációja nem tölti ki a napi munkaidőt, továbbá felperes a T-ellátmány kezelésért 2019. január 31-ig díjazásban részesült, közalkalmazotti jogviszonyának rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyá válását követően illetményében nem károsodott, mindazonáltal a 15/2019 (III. 11.) ORFK utasítás 1. mellékletében az ügyviteli és az ügykezelői munkakörök megtalálhatók mind az „A”, mind a „B” munkaköri kategóriában, azonban a rendőrkapitányság állománytáblájában nincs „B” besorolási kategóriájú rendszeresített munkakör, amelytől nem lehet eltérni.

A kereset és védírat

[2] A felperes a módosított keresetében kérte kötelezni alperest a többes feladatellátás alapján [titkos ügykezelő, ügykezelő (minősített adatkezelő), T-ellátmány kezelő, ügyviteli segédelőadó (pénzügyi), ügykezelő] 2018. január 1-től 2019. január 31-ig a Kollektív szerződés 30.7. pontja szerint a helyettesített munkakör illetményének 10%-át alapul véve 189.400 forint összegű helyettesítési díj, annak 2018. július 10-től járó késedelmi kamata, továbbá 2019. február 1-től 2020. szeptember 28-ig a rendvédelmi illetményalap 115 %-os mértékének megfelelő 884.505 forint összegű megbízási díj, annak 2019. december 10-től járó késedelmi kamata megfizetésére. Állította, hogy 2019. január 31-ig munkaköri leírásában olyan feladatellátások szerepeltek, amelyekért helyettesítési díjban nem részesült. A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) végrehajtásáról szóló 37/2011. (IX. 28.) BM rendelet (a továbbiakban BMr.) 1. melléklet „A”. 88. pontban szerepelteti a titkárnő munkakört, a 91. pontban a több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazottat, a 91. pontban az ügykezelőt, a 89. pontban a titkos ügykezelőt, a 75.

pontban a gépíró munkakört, mindegyiket külön munkakörként. 2019. február 1-jétől a 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítás 1. mellékletében szereplő, külön munkakörként feltüntetett ügykezelő, valamint ügykezelő (minősített adatkezelő), továbbá az ügyviteli segédelőadó (pénzügyi) munkaköröket azokhoz tartozó feladatokat folyamatosan ellátta a munkaköri leírásaiban szereplő meghatározás szerint, amelyért megbízási díjat nem kapott. Az ügyvitel és az ügykezelés eltérő munkakört, munkaköröcsaládot jelent, márpedig kinevezése szerinti munkaköre „ügyviteli segédelőadó (hivatali)”, és a középfokú munkaköri osztály „A” munkaköri kategória 6. fokozatába sorolt, ugyanakkor a titkos ügykezelői és az egyéb ügykezelői feladatok, az ügykezelési munkacsoporthoz tartoznak, illetve a hivatali ügyvitel feladatokon kívül a pénzügyi ügyviteli feladatokat is ellátta a T-ellátmány tekintetében. A munkaköri leírás nem lépheti át a kinevezésben rögzített munkakör kereteit.

[3] 2019. február 1-jétől ügyviteli segédelőadó (hivatali) munkaköre mellett ellátott ügykezelő (minősített adatkezelő), ügyviteli segédelőadó (pénzügyi) és ügykezelő munkakörbe tartozó többlettevékenysége átlagos mértékéről a perben táblázatos és szöveges formában kimutatást és leírást csatolt.

[4] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, amelynek jogalapját és részben összecszerűségét is vitatta. Előadta, hogy a felperes 2011. évben tette le a titkos ügykezelői vizsgát, nemzetbiztonsági ellenőrzése is megtörtént jóval a peresített időszakot megelőzően, ezért 2012. óta munkaköri leírásában szereplő e feladat kapcsolt munkakörként beépült az általa ellátott munkakörbe, és napi munkaidejének csak törtrészeben valósult meg. A titkárnő beosztás ellátásához elvárt, hogy mind az ügyintéző, mind az ügykezelő feladatot átfogja. 2019. február 1-jétől az ügyviteli segédelőadó (hivatali) beosztás - hasonlóan a korábban betöltött titkárnő beosztáshoz - magában foglalta az ügyintézői és az ügykezelői feladatokat. A 2019. március 18-án kiadott munkaköri leírás a munkaköröcsalád megjelölésénél az ügyvitelt határozta meg, amibe a minősített adatokkal kapcsolatos ügyfeldolgozás is beletartozott. Felperes munkaköri leírásának 7. pontja a tevékenység FEOR számaként a 4190-et jelöli, mely „egyéb, máshová nem sorolható irodai ügyviteli tevékenység”. A minősített iratokkal kapcsolatos feladat ügykezelői feladat, ezen iratok iktatása, továbbítása, expedálása külön protokollszabályok mentén valósult meg, de nem tért el felperes nyílt ügykezelői feladataitól.

[5] Az alperes a jogalap elfogadása esetén felperesi többlettevékenység mértékét vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül bruttó 189.400 forint helyettesítési díjat, és annak 2018. július 10-től a kifizetésig fél évente, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, bruttó 840.057 forint megbízási díjat, és annak 2019. december 10-től a kifizetésig fél évente, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 138.979 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Döntését a Hszt. 288/B.§ (1)-(3) bekezdésére, a 15/2019. (III. 11.) ORFK. utasítás 1. mellékletére, és az e vonatkozásban követett ítélkezési gyakorlatra (BH2018. 346, Kúria Mfv.II.10.692/2017/6.,

Kf.VII.39.246/2020/3., BH2018. 259, Kfv.VII.37193/2020/8., Kf.III.39.474/2021/5.) alapította.

[7] Indokolásában a jogalap körében megállapította, hogy a felperes kapitányságvezetői titkárnóként és a jogviszonyváltást követően ügyviteli segédelőadó (hivatali) munkakörök mellett ellátott feladatai többlettevékenységnek minősülnek, azokat felperes a perbeli időszakban hosszabb időn át tartósan és folyamatosan látta el, többletfelelősséggel és többletjogosultságokkal, ezért megbízási díjra jogosult. Az e vonatkozásban követett ítélezési gyakorlat szerint a munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz (munkakörhöz) nem tartozó általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás (munkakör) részét. A munkáltató csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg szabadon a munkaköri feladatokat, és a munkaköri leírás esetleges kiegészítése sem eredményezheti azt, hogy egy valójában a másik munkakörhöz tartozó feladat az érintett munkakörbe tartozóvá válik. A munkáltató utasításadási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendeltén, amely a munkakör keretei közé tartozik, a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. Ez irányadó a közalkalmazotti jogviszonyra és a közalkalmazott munkaköri leírására, munkaköri feladataira is. A közalkalmazotti kapitányságvezetői titkárnői munkakörre és a rendvédelmi alkalmazotti ügyviteli segédelőadó (hivatali) munkakörre szóló munkaköri leírásokba olyan munkaköri feladatok kerültek bele jogellenesen, amik nem képezték a közalkalmazotti kapitányságvezetői titkárnő és a rendvédelmi alkalmazott ügyvédi segédelőadó (hivatali) munkakörébe tartozó feladatait a felperesnek. A munkáltató rendvédelmi szerv a hatékony működéshez szükséges munkaszervezési okból szervezheti meg a működéséhez szükséges munkaszervezetét, és a hatékony működéshez szükséges munkaszervezés során ellátandó feladatokra külön álláshelyet nem létesíthet, a rendvédelmi alkalmazott beleegyezésével, illetve a közalkalmazott beleegyezésével a munkaköréhez tartozó feladatok ellátása mellett az ellátandó feladatok ellátásával megbízható a rendvédelmi alkalmazott, illetve közalkalmazott. Ebben az esetben a rendvédelmi alkalmazott megbízási díjra, a közalkalmazott helyettesítési díjra jogosult. A többlettevékenység, többletfeladatellátás nem maradhat ellentételezés nélkül, melyet a Hszt. 288/B. §, közalkalmazott esetében a Kjt. 24. § határoz meg. E rendelkezéseket a munkáltató nem kerülheti meg úgy, hogy a rendvédelmi alkalmazott, illetve közalkalmazott munkaköri leírásába ezen többletfeladatok beépítésre kerülnek (Indokolás [51]-[54]).

[8] Az összecszerűség körében kifejtett indokolása szerint az alperes nagyobb részt nem vitatta a részletesen, konkrétan felsorolt feladatoknak a felperes által történt ellátását, azoknak megjelölt rendszerességét, azt, hogy a feladatokat a felperes milyen gyakorisággal látta el napi, heti, havi, negyedévi, évi rendszerességgel és hogy e feladatellátásnak mennyi volt a munkaidő igényessége, az időráfordítása. Alperes magyarázatokat adott elő, hogy álláspontja szerint miért nem minősül az adott feladatellátás a felperes általi többlettevékenységnek. tanú 1 és tanú 2 tanú vallomása, a meghallgatásuk során előadottak a felperesi többlettevékenységet, többletfeladatellátást megerősítették, igazolták. Mindkét tanú nyilatkozott a felperes által becsatolt részletes és konkrét kimutatásra, a kimutatás tartalmára. Figyelemmel arra, hogy nem merült fel adat a vonatkozásban, hogy az ellátott feladatokat miként látta el felperes a perbeli időszakban, változtak volna-e: erre az alperes nem hivatkozott, a bizonyítékok, a tanúvallomások a teljes perbeli időszakra irányadók, értékelhetők (Indokolás [59]-[65]). Így vizsgálhatta, értékelhette és mérlegelhette azt, hogy a többletfeladat több munkakörbe tartozik-e, milyen az időigénye, milyen gyakorisággal, milyen többlettudás birtokában kell végrehajtani, és sorba véve, értékelve, összevetve a peres felek részéről előadottakat, az általuk tett nyilatkozatokat, észrevételeket, jogi álláspontjaikat, a lefolytatott bizonyítás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat, azt állapította meg, hogy a perbeli időszakban a rendvédelmi közalkalmazott felperes a kaptányságvezető

titkárnő munkakörben, illetve a jogviszonyváltást követően ügyviteli segédelőadó (hivatali) munkakörben folyamatosan, hosszabb időn át többlettevékenységet végzett, többletfeladatot látott el többletfelelősséggel és jogosultságokkal, így az általa igényelt helyettesítési, illetve megbízási díj nem eltúlzott, azok arányban állnak a felperes által végzett többlettevékenységgel, többletfeladatellátással, többletfelelősséggel és többletjogosultsággal, azzal, hogy 2019. augusztus hónapra, amikor mindösszesen három munkanapot dolgozott felperes és 25 nap keresőképtelen állományban volt, a három ledolgozott munkanapok számára tekintettel az illetményalap 50%-ának megfelelő megbízási díjat sem talált megállapíthatónak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megbízási díj mértékére vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását kérte oly módon, hogy a Fővárosi Ítéltábla a megbízási díjat a rendvédelmi illetményalap 75%-ában 28.987,5 forint figyelembevételével 547.864 forintban határozza meg. Állította, hogy a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdésének megsértése miatt az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte, az ítélet meghozatala során nem értékelte, nem mérlegelte, nem vizsgálta a többlettevékenységre fordított időmennyiség vonatkozásában tett nyilatkozatait, ennek során közölt tényszerű adatait; a bizonyítékokat nem értékelte egyenként és összességükben a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve, így nem teljeskörűen állapította meg a tényállást, ezért az ítéleti rendelkezése téves; a felperes által támasztott megbízási díj összege túlzó, nincs az elvégzett munka mennyiségével arányban. Az ügykezelői többlettevékenység tekintetében álláspontja továbbra is az, hogy ez felperes alaptevékenységének része, figyelemmel az Iratkezelési Szabályzatról szóló 40/2017. (XII. 29.) ORFK utasítás 90. pontjára, amely a szervezeti elemek ügykezelői feladatait határozza meg. A titkos ügykezelői feladatokra fordított időmennyiséget 18 feladat közül 15-ben (83%) vitatta, miként a T-ellátmány kezelésére fordított időmennyiséget is hét feladat közül háromban (42%) kifogásolta. Az ügykezelő, titkos ügykezelő, T-ellátmánykezelő feladatokra fordított időmennyiség túlzó mértékét az is alátámasztja, hogy felperes által kimunkált időmennyiség napi tíz és fél órát tesz ki úgy, hogy felperes az eredeti munkaköri tevékenységét még nem látta el. Okszerűtlen a bíróság azon megállapítása is, hogy tanú 1 és tanú 2 tanúk egybehangzóan megerősítették volna felperes többlettevékenységre vonatkozó állításait, mivel a T-ellátmánnyal kapcsolatban mindkét tanú úgy nyilatkozott, hogy arra rálátása nem volt, közvetlen információval nem rendelkezett. tanú 2 a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a felperes külön oktatást nem tartott, hanem az új alkalmazottak betanításában közreműködött. A 30 napon túli iratellenőrzéssel kapcsolatban tanú 1 úgy nyilatkozott, hogy annak munkaidőigényére nem tud nyilatkozni. tanú 2 nem tudott arról nyilatkozni, hogy az átmeneti irattár a felperes kezelésében állt-e.

[10] Felperes az ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte azzal, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat azok teljességében figyelembe vette, megfelelően értelmezte, és okszerű következtetést vont le a megbízási díj mértékére. A többletfeladat nagysága körében kiemelte, hogy saját munkaköre mellett három munkakörhöz tartozó feladatot is ellátott, melyek súlyát támasztja alá, hogy minősített adatokat kezelt, ellátmányt kezelt, mely jelentős felelősséggel járt, a többletterhet igazolta a rendszeresen végzett adatszolgáltatásokkal, folyamatos egyeztetésekkel, havonkénti elszámolásokkal felmerülő feladatok nagysága is, mely összességében megalapozza a 115%-os megbízási

díjat. Mindkét tanú egybehangzóan megerősítette a saját kimutatásában szereplő tevékenységek elvégzését, továbbá azt is, hogy az abban szereplő átlag időtartamok valósak. Alperes vitatása nem megalapozott, hiszen a közvetlen felettesek teljes rálátással bírtak a tevékenységére, így nyilatkozataik relevánsabbak, mint az alperes feltételezéseken alapuló számításai, másrészt az alperes által csatolt ügyforgalmi, statisztikai kimutatások, a titkos ügykezeléssel kapcsolatban is alátámasztják a felperesi táblázatban szereplő időtartamot, a nyolcórás munkaidőhöz viszonyítva a kimutatásban szereplő napi három és fél óra időráfordítás helytálló, megalapozott. A T-ellátmány kezelését és a minősített iratok kezelését rajta kívül a szolgálati helyen más ügyviteli alkalmazott nem végezte. tanú 1 tanú azon állítását is megerősítette, hogy a perbeli időszakban - tekintettel a szerteágazó és nagymennyiségű feladatára -, a munkaidőn kívül is munkát végzett, ha szükséges volt, hogy minden feladat időben elvégzésre kerüljön.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[11] Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint alaptalan.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem keretei között vizsgálta, a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el [Kp. 99.§ (3) bekezdés, 77.§ (1) bekezdés].

[13] Alperes megsértett jogszabályként a Kp. 78.§ (2) bekezdését jelölte meg, azonban a megítélt jogalapot, illetve a közalkalmazotti jogviszony idejére megállapított helyettesítési díj összegét, továbbá felperes által megjelölt feladatok elvégzését nem vitatta, kizárólag a rendvédelmi jogviszony idejére megállapított megbízási díj mértékét kifogásolta akként, hogy a megbízási díj mértéke tekintetében az elsőfokú ítéletnek a tényekből levont téves jogi következtetése helytelen bizonyítékértékelés alapján jogszabálysértő, az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem egyenként és összességükben a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékelte.

[14] A Kúria a Kp. 100. § (2) bekezdése helyes értelmezésével kapcsolatban korábban (Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) már rámutatott arra, hogy ezeknek az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén ugyanis a [Kúria] bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit. Az alperes az elsőfokú bíróság bizonyítékok értékelése megsértésére irányuló kifogásában egyetlen megsértett jogszabályhelyet, a Kp. 78. § (2) bekezdését jelölte meg, azonban az abban rögzített mérlegelési tevékenység az alábbi, egyéb jogszabályhelyekkel összefüggésben értékelhető.

[15] A Kp. 78. § (2) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. A Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a perben jelentős

tényeket a felek tényállításainak és a perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. A Pp. 346. § (5) bekezdése előírja, hogy a jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat, és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától, vagy az arra irányuló indítványt elutasította. A fenti eljárási szabályokat egymással összefüggésben kell értékelni, mivel a bizonyítékok szabad mérlegelésének a Pp. 279. § (1) bekezdésében és a Kp. 78. § (2) bekezdésében rögzített elve a Pp. 263. §-ában meghatározott, a tényállás szabad megállapítása elvéből következik, és annak legfőbb korlátját a bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett (BH2012. 173.). Az alperes a fellebbezésében konkrét jogsérelmi tényállításként azt jelölte meg, hogy a per során a 2021. december 6-án kelt írásbeli beadványában adatokkal alátámasztott módon részletesen leírta, hogy a felperes állításában közölt többlettevékenység elvégzésére fordított időmennyiséget miért és mi alapján vitatta, az elsőfokú bíróság azonban nyilatkozatainak, beadványainak tartalmát érdemben nem értékelte, azt nem bírálta el.

[16] A Fővárosi Ítéltábla előjáróban hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá az indokolás [57] pontjában, hogy felperes által kimutatás formájában felsorolásra kerültek azok a többlettevékenységgel járó feladatok, amelyek a 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítás 1. sz. melléklete szerint helyi szervnél betölthető, önálló munkaköri kategóriába estek (ügykezelő), ügykezelő (minősített adatkezelő), ügyviteli segédelőadó (pénzügyi), amit a jogviszonyváltást követően rendvédelmi igazgatási alkalmazott ügyviteli segédelőadó (hivatali) munkakörbe tartozó feladatellátás mellett felperes napi, heti, havi, negyedévi, évi rendszerességgel ellátott, viszont más ügyviteli segédelőadó (hivatali) munkakörű rendvédelmi igazgatási alkalmazottak nem láttak el. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy e feladatellátás többlettevékenységnek, többletfeladatellátásnak minősül, melyet felperes a perbeli időszakban hosszabb időn át tartósan és folyamatosan végzett többletfelelősséggel és többletjogosultsággal, ezért a Hszt. 288/B. § alapján megbízási díjra tarthat igényt. Habár felperes munkaköri leírása tartalmazta a felperes által többletfeladatként jelzett tevékenységeket, ez azonban még nem jelentette azt, hogy e feladatok is a felperes beosztásához tartozhattak jogszerűen. Miként arra a Kúria számos döntésében rámutatott, a hivatásos szolgálati jogviszonyban a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a beosztás keretei közé tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – ellátását. A munkáltató utasítási jogkörére vonatkozó megállapításai is csak a munkakörbe tartozó feladatokat érintően értelmezhetők (Kfp.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.40244/2020/4.). A felperes többletfeladatellátását ezért a munkaköri leírás ellenére sem lehetett a kinevezése szerinti beosztás részének tekinteni. Mivel az „ügyviteli segédelőadó (hivatali)” eltérő munkakör, irreleváns a fellebbezésben állított Iratkezelési Szabályzat 90. pontjára történő hivatkozás, mely a szervezeti elemek ügykezelői feladatait határozza meg.

[17] A lefolytatott bizonyítás adataiból egyértelművé vált, hogy a felperes többletfeladat ellátása nem esetenkénti, rendszertelen, hanem naponta, hetente, havonta, negyedévente, évente rendszeresen visszatérő volt a napi munkaidőt tekintve jelentős mértékben, hiszen saját munkaköre mellett három munkakörhöz tartozó feladatot is ellátott: minősített adatokat és ellátmányt kezel. A többletfelelősséget, többletterhet igazolta, hogy a titkos ügykezelés, minősített adatkezelés speciális szabályokhoz kötött, a Nemzeti Biztonsági Felügyelet működésének, valamint a minősített adat kezelésének rendjéről szóló 90/2010 (III. 26.) Korm. rendelet alapján ezen kívül a feladatellátás speciális szakismerethez, vizsgához, nemzetbiztonsági ellenőrzés léteéhez kötött volt. Ezen kívül rendszeres adatszolgáltatásokkal, folyamatos egyeztetésekkel, elszámolásokkal történt a feladatellátás. A Kúria már több eseti döntésében is akként foglalt állást, hogy a munka bonyolultságában, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényében, annak gyakoriságában és az arra előírt többlettudás birtokában valamennyi szempontot összességében mérlegelve kell e jogszabályi rendelkezések alapján meghatározni a megbízási díj mértékét (Kfv.VII.37.780/2020/5., Kf.39.246/2020/4.). Az irányadó bírói gyakorlat szerint (Kfv.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni.

[18] Az elsőfokú bíróság az alperes fellebbezésben tett állításával szemben mérlegelési tevékenysége során az alperesi vitatásokat figyelembe vette, az indoklás [59] pontjában kitért arra, hogy a felperes részletes kimutatását az alperes részben vitatta, annak tartalmát viszont nagyjából nem vitatta, és az alperes magyarázataival szemben a 2022. április 12. napján tartott tárgyaláson meghallgatott két tanú vallomásra támaszkodott, akik a felperes részletes kimutatását, annak tartalmát megerősítették, hiszen felperes közvetlen feletteseiként, előjáróként rálátásuk volt felperes napi, heti, havi, negyedévi, évi munkavégzésére, időráfordítására. tanú 1 tanú a T-ellátmánnyal kapcsolatban valóban úgy nyilatkozott a tárgyaláson, hogy közvetlen információval nem rendelkezik, rálátása nincs, melyre tényyszerűen tanú 2 tanúnak sem volt rálátása. Ugyanakkor mindkét tanú megerősítette, hogy a T-ellátmány kezelését és a minősített iratok kezelését a felperesen kívül a szolgálati helyen más ügyviteli alkalmazott nem végezte. Az alperes nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperesi kimutatásban szereplő időtartamok átlag időtartamok, melyet felperes mind személyes meghallgatása során, mind a kimutatáshoz kapcsolódó magyarázatában hangsúlyozott, előadta, hogy „Az időbeli beosztást csak általánosítva tudom megadni, ugyanis nem minden nap volt feladat, de volt olyan is, hogy egy nap 5-10 új irat vagy 10 alszámolni való irat érkezett, illetve T ellátmány kifizetés sem volt minden nap.” Tehát átlagos időtartamokról volt szó, így a tételes vitatást célzó, egyszerű időtartam összesítés alkalmatlan annak igazolására, hogy a téves felperesi többlet-tevékenység kimutatás ne lenne hitelt érdemlő a tanúvallomásokkal egybevetés mellett.

[19] A Kp.-ban is érvényesülő alapvető elv, hogy a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás, ha az nem iratellenes vagy nem okszerűtlenül, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok mérlegelése, alappal nem tehető vitássá. Az elsőfokú bíróság okszerű magyarázatát adta (Indoklás [62]-[65]), hogy miért tekintette a tanúvallomásokkal alátámasztott felperesi kimutatást az alperesi cáfolatokkal szemben a tényállás részének. tanú 1 tanú nyilatkozata szerint: „Áttanulmányozva a részére átadott kimutatást, azt tudja nyilatkozni, tekintettel arra, hogy napi munkakapcsolatban állt a felperessel, rálátása volt a napi munkavégzésére, hogy ami abban szerepel, az egyes tevékenységeket valamennyit végezte naponta, hetente, havonta, negyedévente, évente annyi munkaidő ráfordítással, ami szerepel a kimutatásban, ezeket ő is tudja igazolni. Egyetlen egy

kivétel van, amire nem volt így rálátása, közvetlen tapasztalata, az a kifizetéshez szükséges segédletek, pénzügyi bizonylatok kitöltése, pénz átadása, ami napi egy óra munkaidőráfordítással lett megjelölve.” tanú 2 tanú a kimutatásra akként nyilatkozott: „Tehát az itt felsorolt tevékenységeket ellátta a felperes és az ő tapasztalata szerint, amilyen időintervallumot megjelöltek naponta, hetente, havonta, negyedévente, évente, hogy mennyi volt az adott tevékenységre, feladatra a munkaidőráfordítás az ő tapasztalata szerint az is megfelel a valóságnak. Az ő tapasztalata szerint ezen kimutatás tartalma elfogadható, valós.” tanú 1 tanúvallomásában előadta, hogy a T-ellátmány-kezelését és a minősített iratok kezelését a felperesen kívül a kapitányságon más ügyviteli alkalmazott nem végezte. „Lelkiismeretes volt a felperes, hogy a feladatok el legyenek végezve a napi munkaidőn túl is bent maradt, ezt tapasztalta. A felperes a hivatalos munkaidő előtt már bent volt és elkezdett dolgozni, nem nézte a munkaidő végét és a munkaidő után is bent maradt”. Mindkét tanú egybehangzóan megerősítette a felperesi kimutatásban szereplő tevékenységek elvégzését, továbbá megerősítette azt is, hogy a kimutatásban szereplő átlag időtartamok is valósak, amelyeket alperes vitatása megdönteni nem tudott.

[20] Az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket és a rendelkezésre álló bizonyítékokat azok teljességében figyelembe vette és megfelelően értelmezte, helyes jogi következtetést vont le, a Fővárosi Ítéltábla iratellenességet, okszerűtlenséget nem észlelt. Mindezekre tekintettel a Kp. 78. § (2) bekezdés megsértése sem volt megállapítható, ezért a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[21] Az alperes a másodfokú bírósági eljárásban érvényesített felperesi perköltség megfizetésére a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a és 4. § (1)-(2) bekezdései alapján köteles.

[22] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárás illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[23] A másodfokú bíróság a határozat bevezető részében az alperes 2023. január 1. napjával megváltozott megnevezését az Alaptörvény – tizenegyedik módosítását követően hatályos – F) cikk (2) bekezdésére és a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 4/A. § (1) bekezdésére figyelemmel tüntette fel.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. március 8.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
-----------------------	--------------------------------------	-----------------------------

a tanács elnöke	előadó bíró	bíró
-----------------	-------------	------